

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 95

číslo: 15

12. dubna 2015

Cena: 8 Kč

Jižní Čechy husitské zahájeny

Připomenutí míst a měst spojených se životem a působením Mistra Jana Husa i s obdobím husitského hnutí je hlavním cílem projektu Jihočeského kraje pro rok 2015 nazvaného „Jižní Čechy husitské“.

Vyhlášen byl u příležitosti letošního 600. výročí Husovy mučednické smrti.

„Husitský jih, to je více než 20 míst a měst, která si budou letos připomínat husitskou tradici a vyprávět o událostech, které se staly součástí nejen českých, ale i evropských středověkých dějin,“ uvedl jihočeský hejtmán Jiří Zimola při slavnostní prezentaci projektu. Ta proběhla 20. března v Táboře a vystoupili zde také bratr patriarcha dr. Tomáš Butta, prof. Jiří Čornej, ředitel Husitského muzea v Táboře dr. Jakub Smrčka a další hosté především z řad starostů měst a obcí. Hejtmánu Zimolovi a prof. Čornejovi předal bratr patriarcha jubilejní stříbrnou

medaili k husovskému 600. výročí. Naše církve na projektu aktivně participuje a v jeho rámci se podílí na obnově Husova památníku v Husinci. Kraj ve spolupráci s dalšími subjekty připravil zhruba 70 akcí. Například přednáškové cykly, konference, symposia, osla-

vy, komponované a scénické prohlídky, koncerty, muzikál, historické festivaly, divadelní představení či rekonstrukce bitev.

Pilíři projektu jsou zejména rekonstrukce bitvy u Sudoměře, která proběhla koncem března, již zmíněné otevření zrekonstruovaného rodného domu – Památníku Mistra Jana Husa v Husinci 30. května a od 30. června rovněž nová expozice v Památníku Jana Žižky v Trocnově. 5. července se má uskutečnit vzpomínkový akt k 600. výročí upálení Mistra Jana Husa u jeho památníku v Táboře či mezinárodní husitský festival v Táboře od 11. do 13. září.

Mimo to je pak například 9. května na programu cyklojízda kolem Tábora, coby zahájení cyklo-turistické sezony na jihu Čech. K dispozici bude i cykloprůvodce po husitských místech.

Další informace o „Jižních Čechách husitských“ najdete na:

www.jchusitske.cz

VD

Jarní prázdniny v Železné Rudě

Letošní jarní prázdniny od 8. března do 13. března byly tak trochu netradiční. Naskytla se možnost (díky sponzorskému daru Plzeňské diecéze ČČSH) vyrazit s více než dvaceti dětmi za zimními radovánkami do Železné Rudy. Ubytování jsme byli v penzionu Husita. I když nebylo moc sněhu, přesto si děti přišly na své. Někteří lyžovali, jiní bobovali a běžkovali. Také o zábavu nebyla nouze. Pestrý program zajišťovali Martin s Dominikou. Děti byly rozděleny do tří soutěžících družstev a každý den plnily zadané úkoly. Poslední večer následovalo vyhodnocení. Také vychovatelé, kromě přípravy stravy, se rádi zapojovali. Ve středu jsme si udělali turistický výlet na Černé a Čertovo jezero. Zimní krajinu doprovázel svit slunečních paprsků. Připadali jsme si jako v pohádce. Týden

velmi rychle utekl. Zázitkový pobyt se vydařil a pomohl nám poznat téměř všechny děti a skloubit tak náš kolektiv. Chtěli bychom moc poděkovat Plzeňské diecézi Církve československé husitské, že našim dětem umožnila prožít prázdniny v příjemném prostředí. Snad se i příští rok podaří takový společný pobyt.

Děti z plzeňského Dětského domova Domino

Výročí statečného kněze

V dubnu si připomínáme 70. výročí úmrtí uherskobrodského duchovního naší církve ze sboru na ulici Bratří Lužů. Ve třicátých letech byl zapsán na Filosofickou fakultu Masarykovy univerzity v Brně. Během okupace byl členem odbojové skupiny Clay-Eva, která byla pověřena zpravodajskými a vojenskými úkoly v souvislosti s paradesantním výsadem z Anglie (Clay - název výsadku, Eva - název radio-stanice). Skupina byla prozrazena, Rudolf Babula zatčen, odvezen do Brna, odtud do Mauthausenu, kde byl 10. dubna 1945 umučen.

red

Svatební fotografie Rudolfa Babuly a Věry Ningerové
Zdroj: www.patrioti.ub.cz

Nabídka k Noci kostelů

Dne 29. května proběhne Noc kostelů. Při této příležitosti se nabízí výjimečná příležitost veřejně promítat v našich sborech první díl připravovaného filmu Jan Hus. Po promítnutí filmu mohou obce připravit besedu, „pracovní listy“ pro děti apod. Je pravděpodobné, že některý ze sborů, kde bude film promítán, navštíví během Noci kostelů ČT s kamerou.

Pro Českou televizi je husovské téma Noci kostelů příležitostí, jak upozornit na blížící se 600. výročí smrti Mistra Jana Husa, a současně „upoutávkou“ na film, jehož pokračování bude ČT vysílat. Film budou moci zástupci NO stáhnout z internetu. Zájemci mohou do 19. dubna potvrdit svůj zájem na adrese: jiri.vanicek@cchsh.cz. Jejich odchozí e-mailové adresy budou zaslány České televizi, která na ně zašle přístupový kód a webovou adresu ke stažení filmu.

red

9. dubna uplynulo 70 let od smrti Dietricha Bonhoeffera, evange-

lického teologa, narozeného ve Vratislavi. Po teologických studiích v Tübingenu a Berlíně získal doktorát v eklesiologii a posléze začal vyučovat systematickou teologii. Jako duchovní pracoval s dělnickou a akademickou mládeží. Po převzetí moci Hitlerem se staral o německé emigranty v Londýně, po návratu do vlasti vedl seminář pro kazatele jím spoluzaložené Vyznavačské církve ve Finkenwalde (dnes součást Štětína). Tam také spoluzakládal evangelické bratrstvo řádového typu. Když ho nacistický režim označil za „pacifistu a nepřítele státu“, byl Bonhoeffer zbaven místa na univerzitě a vykázán z Berlína. Následně byl zavřen seminář pro

Vyznavač proti nacismu

kazatele, což mu nezabránilo v tajné výuce. V letech 1939 – 1942 podnikl řadu zahraničních cest, kde se kontaktoval s řadou významných církevních a ekumenických osobností. Následně byl zatčen a po nezdařeném atentátu na Adolfa Hitlera 20. července 1944, který provedli jeho bývalí spojenci, odsouzen k smrti. Působil duchovně i mezi spoluvězni, pro které sepsal množství písní a básní. (Dle www.luteranie.pl) red

Dietrich Bonhoeffer patří mezi nejvýraznější teology 2. poloviny 20. století. Jeho disertační práce *Communio sanctorum* i habilitační spis *Akt und Sein* představují kritiku i rozvinutí východisek dialektické teologie Karla Bartha; našly ohlas v husitské teologii ČČSH. (Z. Trtík, Adolf Mádr, V. Zítek, M. Matyáš). Nejvýraznější vliv v evangelickém prostředí získaly Bonhoefferovy myšlenky z posledního období, jež se týkají „nenáboženského“ zvěstování evangelia. Bonhoeffer v ekumenickém poslání navštívil Československo. Husitská teologická fakulta UK spolu s Goethe Institutem v Praze uspořádaly mezinárodní konferenci o odkazu teologie D. Bonhoeffera pro dnešek (1993).

ZK

Náš spolužák Marek

V zápočtové práci z etiky moje studentka napsala působivý příběh: „Na začátku čtvrté třídy mi zařadili do kolektivu desetiletých dětí chlapce s mozkovou obrnou. Postavili mě před nečekaný úkol – a teď si porad' sama. Nový žák Marek měl postižené všechny končetiny, velice špatně viděl a větší hluk mu nedělal dobře. Děti ho chvíli okukovaly, chodily se s ním seznamovat a za nějaký čas ho braly jako jim rovného spolužáka. Překvapilo mě, jak mu velmi fandily a snažily se mu pomoci. Pro kluky nebyl problém zapnout mu kalhoty, vyndat věci z tašky, rychle mu nalistovat stránku v učebnici, jít s ním pomalu po schodech nebo mu pomoci v jídelně s tákem, který mu donesli na stůl. V hodinách tělesné výchovy se mu stali spolužáci velkou oporou. Když soutěžili v družstvech nebo hráli vybiženou, na Marka počkali, pochválili jej, když někoho vybil, a povzbuzovali ho slovně. Hoch za jediný školní rok udělal velký pokrok, začal si věřit, zlepšila se jeho sebeobsluha. Zřetelně získal spoustu poznatků a informací z hodin. Ale byla to i velká zkušenost pro jeho zdravé spolužáky, protože se museli vcítit do problémů tohoto chlapce s postižením. Snažili se Markovi pomáhat a jakmile viděli, že má problém, hned mu přispěchali na pomoc. Uvědomili si, jaký dar mají, když jsou zdraví. Myslím si, že si Marka vážili, protože viděli, jaké úsilí on musí vynaložit, aby jim alespoň z poloviny stačil. Toto je etika v praxi, když si žáci prožijí nějakou situaci a dokážou se s ní vyrovnat. Zde je i důležitá úloha učitele v hodinách, jelikož ostatní nesmějí mít pocit, že je postižený spolužák zdržuje, že musejí čekat, než třeba dojde k tabuli nebo něco řekne. Mladí lidé, o nichž vyprávím, jsou již v osmém ročníku a vztahy mezi těmito spolužáky jsou stále tak hezké, jako byly na konci páté třídy.“

Jak vidíme na tomto skutečném příběhu, školáci již od čtvrté třídy podrobně poznali, jaké to je žít s postižením. Zvykli si vnímat spolužáka, který je odkázaný na pomoc druhých. Učili se tak v praxi prosociálnosti. Zbavovali se sobectví, nezralého přístupu k vrstevníkům, osvojovali si zásadu, že tu máme být i pro ty druhé, prokazovat altruismus, tedy nesobeckou pomoc druhému. Dnes na základních i středních školách učíme své svěřence, aby dokázali vnímat odlišnost, pomáhali slabšímu, chovali se s láskou k bližnímu a nebyli bezohlední. Žáci a studenti spolu s učitelem vytvářejí ve třídě pozitivní klima, jaké je zároveň obranou proti šikaně, která je nebezpečnou nemocí demokracie. Podpořit vrstevníka, naučit se projevat soucit s těmi, kteří mají těžkosti, konat dobré skutky, prohlubovat důvěru a spolupráci, je pro formování charakteru a pro rozvoj morálního vědomí žáků nesmírně přínosné. **Olga Nytrová**

Z kazatelského plánu

První neděle po Velikonocích

Jako novorozené děti Boží mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku. **Aleluja.**

1. PETRŮV 2,2

První čtení: Skutky 4,32-35

Tužby velikonoční (I):

1. Abychom ze vzkříšení Kristova v církvi se radovali, modleme se k Hospodinu.
2. Abychom Slovu života všichni se v srdcích otevřeli, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Nebeský Otče, ty jsi láskou všech, kdo tě milují, a nadějí všech, kdo v tebe doufají. Pomoz nám, abychom v tebe věřili, i když tě nevidíme, a skrze víru abychom žili vzkříšeným životem tvého Syna! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 1. Janův 1,1-2,2

Evangelium: Jan 20,19-31

Verše k obětování: Žalm 81,2,5

Verš k požehnání: Jan 20,27

Modlitba k požehnání:

Nebeský Otče, děkujeme ti za to, že jsme okusili chléb života a obnovili se přijímáním z kalicha spásy. Posiluj naši víru, ať stále rosteme v lásce jedněch ke druhým! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 146, 251, 258, 260

Události doby válečné

Pokračování vyprávění

Miroslava Matouše z čísla 13

POHLEDY Z RYBÍ PERSPEKTIVY

Jičín, město položené v kotlině na severovýchodě Čech, je obklopeno rozsáhlým neúplným věncem kopců, dosahujícím výšky až k sedmi stům metrů: počítám-li od jihu ve směru hodinových ručiček, jsou to Veliš, Loreta, Svata Anna, Houser, Prachovské skály, Brada, Přivýšina; dále k severu Kozlov, Tábor (678 m), Bradlec (s deskou, že tam byl Karel Hynek Mácha) a Babák, svažující se na východě do roviny. Není divu, že si ten kouzelný kraj, součást Českého ráje, kdysi oblíbil Albrecht z Valdštejna. Město mělo i za mého mládí vysokou kulturní úroveň. Kromě obecné školy a měšťanky tam byl učitelský ústav, kde studoval Karel Václav Rais, Lepařovo reálné gymnasium, dívčí střední škola lyceum, připojená za mých studií ke gymnasiu, obchodní škola a rodinná škola; a také škola rolnická, umístěná severně opodál lipového stromořadí. V městě stály tři katolické kostely (jeden u hřbitova, druhý u náměstí a třetí u malého náměstí), Husův sbor, evangelická modlitebna a synagoga, di-

vadlo a dva biografy. Na ulici, směřující ke gymnasiu, byla lékárna, vlevo blízko lipového stromořadí chudobnec a nemocnice.

Zdárně působil oddíl skautů. Na Husově třídě byla sokolovna Župy Čížkovy, jedné z prvních, kde moje maminka, jičínská rodačka, bývala před světovou válkou za svobodna cvičitelkou. Akademická čtenářská jednota pořádala taneční večery. Blízko nádraží byl Studentský dům (nynější knihovna Václava Čtvrťka) a naproti v hotelu Hušek se konala klání šachového klubu s předsedou architektem Ressellem. Jeho členy byl i můj tatínek a v tabulce juniorů také já. - Pod zalesněnou výšinou Čerovka, kde čněla nízká rozhledna „Milohlídka“, bylo fotbalové hřiště místního sportovního klubu a opodál tenisový kurt. O nedělních koncertovala v lipové aleji vojenská dechová hudba s dirigentem panem Velíškem, myslím, že měl poddůstojnickou hodnost.

Mladí si zdaleka tolik nepřipouštějí nebezpečí doby jako dospělí. Tak ani my, když po onom roce 1934, kdy se moci v Německu chopil Adolf Hitler, bylo doporučeno občanům hloubit za domy na zahradách úkryty před bombardováním. Bydlili jsem

tenkrát v ulici Českých bratří číslo 301 v západní části Jičína. S tatínkem, učitelem na obecné škole, jsme vykopali jámu necelé dva metry hlubokou o rozměrech asi dvakrát dva metry, dole umístili na dvou protějších stranách podložená prkna na sezení, pokryli jámu také prkny a zaházeli vykopanou hlinou.

O dva roky později, to už jsme bydleli v Jungmannově ulici číslo 144, mi po skončení kvinty tatínek vyjednal pobyt v Zákupech, abych se zdomoval v němčině. Můj pan domácí měl elektro-obchod a paní dobře vařila. Konverzoval se mnou hlavně její manžel. Po obědě mne nechával poslouchat české rozhlasové zprávy. Jednoho dne po informacích o občanské válce ve Španělsku se mne zeptal: „Also, wer hat gewonnen, Franco oder Kommunisten?“ Jacipak Kommunisten, namítl jsem v duchu. Nahlas jsem odpověděl, nevím, zdali po pravdě: „Die Demokraten.“ Můj pan domácí na to nic neřikal, myslil si své. Bylo známo, že Franca vojensky podporují Němci, a nám Čechům to stačilo. Nebyly nám známy širší politické souvislosti, vnímali jsme černobíle a nosili na klopách odznak s heslem „Viva la libertad en España“.

Pokračování příště

Nad Písmem

ODVAHU A ODHODLANOST!

J 20,19-31; Sk 4,32-35

Ježíš jim znovu řekl: „Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, a komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ (J 20,21-23)

Týden po Velikonocích čteme o tom, jak se postupně proměňovala situace Ježíšových blízkých. Ještě zcela v šoku z nenadálé smrti jejich učitele začínají učedníci rozpoznávat novou realitu. Doposud byl s nimi Ježíš, charismatický řečník, divotvůrce, ten, který dokázal uzdravovat, za kým přicházely davy lidí, s nímž byl život jedno velké dobrodružství. Doposud byl s nimi, ale už není, byl ukřižován a oni tomu nedokázali zabránit. Svět už není takový, jaký byl dřív. Doposud byl s nimi Ježíš, nyní se začínají setkávat s Kristem. Ještě téhož dne, třetího dne po ukřižování, kdy se jim dostalo neuvěřitelného svědectví od Marie Magdalské: „Viděla jsem Pána!“, přichází Ježíš i mezi učedníky, aby jim řekl: „Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“ Jeho příchod byl ale zvláštní, učedníci měli strach, a tak se ukryli a zavřeli před světem tam venku; před světem, který kamenuje své proroky, kde člověk není schopen postihnout veškeré dílo Boží, které on pod sluncem koná...

A najednou je uprostřed nich, je stejný, a přece jiný, od nynějška až napořád to je Kristus! Jeho příchod značí i proměnu učedníků; on na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Pomalu a nejistě se z učedníků rodí apoštolové Boží aktivity v tomto světě. Hned napoprve se jim moc nedaří. Tomáš, jeden z nich, u toho prvního dechnutí Du-

cha svatého nebyl, oni vydávají svědectví, ale jen jaksi nesměle: „Viděli jsme Pána.“ ... A nic víc?! Copak moc odpouštět hříchy nic není?! Rozvolnit zatuhlost světa uvolněním, spoutanost zlými okolnostmi žití osvobozením, anebo naopak moc zadržovat svět v jeho bídě, copak to jde odbýt jen nesmělým pipnutím: „Viděli jsme Pána.“?! ... Ano jde. Máme strach, a tak se zavíráme do svých modliteben stranou dění světa; „Jsem tu tak hezky pohromadě, mezi sebou, i Pán už mezi nás zavítal, proč nám to ten Tomáš chce zkazit?“ Tomáš nebyl ani nepřítel, ani nevěřící, byl jeden z dvanácti, jen s nimi nebyl u toho, když Ježíš zavítal za zavřené dveře ke svým bratřím. Jeho reakce je přirozená, dodnes se s takovou můžeme setkat: „Dokud se sám nepřesvědčím, neuvěřím.“ ... Co na to asi tak mohli říci ti, co viděli? Neřekli nic, mlčeli. Boží moc není možné popsat lidskými slovy.

Uplynulo osm dní a stále trvá nejistota a strach; zavřené dveře nás mají chránit před těmi tam venku. A hle, stalo se to znovu. Ježíš přišel, postavil se doprostřed a řekl: „Pokoj vám.“ A pak, k úlevě ostatních se obrátil na Tomáše: „Nepochybuj a věř!“ Konečně se to stalo. Konečně zase jednotní. Blaho-slavíme, když do našich životů vstupuje Bůh: „Náš Pán a náš Bůh!“

Svatý Bože, vyznáváme, že nejsme bez hříchu; i my, stejně jako celý svět, potřebujeme smírnou obět' spravedlivého Krista. Prosíme, osvobod' nás z naší uzavřenosti a předpojatosti. Prosíme, dej nám odvalu a odhodlanost následovat tvého Syna a našeho Pána, Ježíše Krista. Amen.

I dnes vstupuje živý Bůh, Kristus, do našeho světa; jaksi inkognito, skrz zavřené dveře. Míří přesně tam, kde ukříváme svoji slabost, přichází do nevládnosti, která nás vězní a spoutává. Tam, kde přežíváme, tam vydechuje Ducha svatého, ducha svobody a lásky. Každý, kdo se zčerstva a zhluboka nadechne, je podmaněn silou. Kde je láska, není strach. Nic není nemožné. Jen ale vyjít ven! Dokázat se radovat nejen za zavřenými dveřmi, ale i tam, kde nebudeme jen mezi svými blízkými. Tam, kde se nebudeme ubezpečovat svojí jistotou, že jsme jiní, lepší, my jsme ho přece nezabili... Tam, kde budeme ochotni žít i zemřít spolu s Kristem, tam bude i On působit. Každý z nás je mocí Ducha svatého uschoptován k nenapodobitelné akci, ke konkrétnímu jednání, které přináší radost a osvobození. Ne z nás, ale z toho, který tento svět tvoří, přichází život a zázrak bytí. Já o tom vím, i já mohu říci: „Viděl jsem Pána.“

Jak to ale povím druhým a jak to povíš ty, bratře, sestro? A jako církev žijící v době hojnosti a klidu, jak vystoupíme ven ze zavřeného pokojíka? Máme moc rozvolnit zatuhlost světa uvolněním, spoutanost zlými okolnostmi žití osvobozením, anebo naopak zadržovat svět v jeho bídě... Dokážeme vyjít ven, či využijeme všech prostředků, abychom se mohli co nejdéle zabezpečit za zavřenými dveřmi?

Jsmo posláni ven, nést ovoce Ducha svatého: „Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“ Vyjděme, uvěřme! ...Všichni, kdo uvěřili, byli jedné mysli a jednoho srdce a nikdo neřikal o ničem, co měl, že je to jeho vlastní, nýbrž měli všechno společné. Boží moc provázela svědectví apoštolů o vzkříšení Pána Ježíše a na všech spočívala milost...“ **Tomáš Karel**

Z NAŠICH SETKÁNÍ

Duchovní obnova pro mladé

Zahrada, penzion brněnské diecéze, hostil už druhý ročník Duchovní obnovy pro mladé, který se konal od 6. do 8. března. Vedení víkendového setkání se opět ujal bratr biskup Juraj Jordán Dovala. Program navazoval na předchozí ročník. Takže i letos nás čekaly různé druhy meditace a modlitby. Během tří dnů jsme se snažili poznat sebe sama, učit se pokoře a nepodléhat momentálním náladám, ale rozumně zvažovat a vydat se až za skutečnými věcmi, které jsou od Pána. Poznání sebe sama pak přináší i přijetí nějakého toho svého vnitřního démona. Když si člověk připustí existenci své negativní stránky, může ji mít teprve skutečně pod kontrolou. A potom může své schopnosti plně využít pro slávu Boží i pro své bližní. Juraj zdůrazňoval, že lidé (křesťany nevyjímaje) si stále staví do středů svých životů modly. Není to už zlaté tele, ale může to být práce, peníze, úspěch nebo blízký člověk. Lpíme pak na těchto věcech či lidech natolik, že zapomínáme na toho, kdo je skutečným středem, skutečnou alfou i omegou našeho bytí. Zapomínáme na Boha. Meditace, při které jsme měli za úkol představit si vlastní smrt, nás vedla k tomu, abychom si uvědomili, na čem nebo na kom lpíme. A s tímto poznáním teď můžeme pracovat. Je to skutečně to, na čem máme „lipnút“? Nebo je tu někdo důležitější? Duchovní obnova pro mladé nebyla jen věcí modlitby. Stejně jako loni jsme si večer našli čas i na posezení a zpěv za doprovodu Juraje a jeho kytary. Za příjemné společenství v Brně děkují všem zúčastněným, brněnské diecézi pak patří dík za poskytnutí prostor. Největší dík za organizaci celého setkání ale patří bratru biskupovi Jurajovi a sestře Kristýně Mlýnkové. Za rok se v Brně sejdem zase!

Kateřina Merglová

Oči navrch hlavy

Mladá pohledná žena se upravovala před zrcadlem ve společné umývárně. Zkontrolovala líčení, vjela hřebem do vlasů a nakonec si nasadila sluneční brýle. Dala si je navrch hlavy. Bylo k večeru, venku tma, však ještě vládne zima a slunce je poskrovnu. A dáma odcházela do společnosti. Ty brýle mě zaujaly. Uvědomila jsem si, že dnes tak chodí hodně lidí, především žen. (Mužům na sporých vlasech asi brýle nedrží.) Kdysi jsme tomu říkali „brýle na Hornička“. To ale šlo o dioptrické brýle, o potřebu z nouze. Dnes je to módní záležitost. Dobrá – brýle jako šperk, a proč ne? Ale co když to má hlubší smysl? Proč se říká „Má oči navrch hlavy“? Snad

se ti lidé neustále něčemu diví, jsou překvapení, rozčarovani? Anebo jsou připraveni kdykoli se brýlemi zamaskovat, bude-li to nutné? Teď si představme, že na naši planetu zavítá mimozemšťan. Uvidí našince s brýlemi na hlavě – a co si pomyslí? Bude možná zkoumat, jaké to citlivé senzory má dotyčná osoba ukryté pod vlasy, že je musí clonit tmavými skly! Nejedná se třeba o nějakého supermana? A ještě jedna myšlenka se nabízí. Jaký asi šestý smysl je s nošením brýlí nad čelem spojen? Nejde snad přímo o pohled do Nebe? Nová forma modlitby, meditace, přímé nazírání? Při nejbližší příležitosti to musím taky zkusit, ať vím, co to se mnou udělá. Třeba už konečně prozřu a pochopím nepochopené! R. Váňová

Videochat s handicapovanými: Každý máme v sobě poklad

Máš tablet? Jak se vypořádáváš s těžkostí? Chtěl bych si zahrát fotbal a dát gól. I takové věty zazněly během videochatu papeže Františka s handicapovanými studenty projektu Scholas Occurrentes (Nápadité školy). Papež František hovořil s mladými lidmi z různých kontinentů téměř dvacet minut.

„Ve vás všech je skříňka a uvnitř je poklad. Vaší prací je otevřít skříňku, vytáhnout ven ten poklad, nechat ho růst, dát ho ostatním a přijmout poklad ostatních. Každý z nás má uvnitř poklad. Jestliže ho necháváme zavřený, zůstane schovaný. Jestliže ho sdílíme s ostatními, poklad se násobí těmi poklady, jež pochází od ostatních,“ řekl papež během videochatu...

Skrze Google Hangout se na Františka obrátila nevidomá Isabel z Madridu, Elvira a Alicia, které mají Downův syndrom, dále neslyšící Manoj z Indie. Pedro z Brazílie trpí nemocí, díky níž mu zakrněly některé končetiny. Isaias ze Spojených států má pak těžkosti s učením. Všichni chodí do škol, které jsou zapojeny do Scholas Occurrentes: Tato síť podporuje vzdělávání, zejména pak pro znevýhodněné studenty, skrze spolupráci v různých oblastech (např. umění, sport, technika). Projekt, který podnítil František, když byl arcibiskupem

Buenos Aires, má přispívat k setkávání lidí a překonávání bariér, mezi něž může patřit i zdravotní postižení. V současnosti je do projektu zapojeno 400 tisíc škol po celém světě. Videochat se týkal nejrůznějších témat. Pedro vyjádřil naději, že dostane protézu, která mu umožní jezdit na kole a hrát fotbal. „Co uděláš, když ti dají gól?“ ptal se jej Bergoglio. „Budu šťastný, že můžu hrát a být se svými přáteli,“ odpověděl chlapec. Alice řekla, že má ráda film. Papeže se zeptala, jestli rád stahuje filmy do počítače. „Chceš slyšet pravdu?“ odpověděl František. „Neumím to vůbec s přístroji, neumím zacházet s počítačem. Je to ostuda, že?“ Isaias se papeže zeptal, jak překonává těžkosti. „První věc je se nerozčílit. Potom najít způsob, jak těžkost překonat. A jestli ji nemůžu překonat, tak vytrvat, abych měl možnost ji zdotat. My jsme schopní ji překonat. Potřebujeme jenom čas, porozumění a odvahy, beze strachu,“ řekl Bergoglio. Manojovi pak papež zdůraznil krásu vytváření mostů, jako to dělají Scholas Occurrentes: „Když se sdílíte, dáváte to nejlepší, co je ve vás, a přijímáte od druhých to, co mají v sobě.“ Videochat se konal v závěru čtyřdenního mezinárodního kongresu o Scholas Occurrentes (v únoru 2015; pozn. redakce).

Dle ČBK, autor: Ondřej Mléčka

Nakažlivá vlna černého humoru

V nedávné době se řada našich médií hojně věnovala tématu svobody, zvláště pak svobody tisku i s etickými otázkami, které jsou s tím spojené - včetně míry užití humoru či ironie. Zamýšleli jsme se nad tím, co je ještě možné si dovolit a naopak co druhého uráží, co už je za únosnými hranicemi - které má samozřejmě každá kultura, společnost i každý jednotlivec nastavené jinak.

Domnívám se, že humor k životu bytostně patří, patří i do církve a samozřejmě do našeho časopisu, a tak si dovoluji upozornit na jeden opravdu zvláštní projekt: prezentaci vtipů putovní výstavy černého humoru se zdravotně postiženými lidmi „v hlavních rolích“, která provází turné skupiny The Tap Tap. Možná je znáte, nebo jste o nich slyšeli - jde o kapelu zdravotně postižených studentů a absolventů škol pražského Jedličkova ústavu (jehož sté výročí jsme si zde připomněli v dubnu 2013). Založil ji v roce 1998 Šimon Ornest, který ji dodnes vede. Pomocí zmíněného turné, které odstartovalo na konci roku 2013, se již kapele podařilo vybrat přes 600 tisíc korun na dostavbu areálu Jedličkova ústavu a jeho škol. Pět milionů do sbírky přispěl pražský magistrát a dalších pět přislíbil. Jak jsem se dozvěděla, řada vtipů uvádí některé návštěvníky do roz-

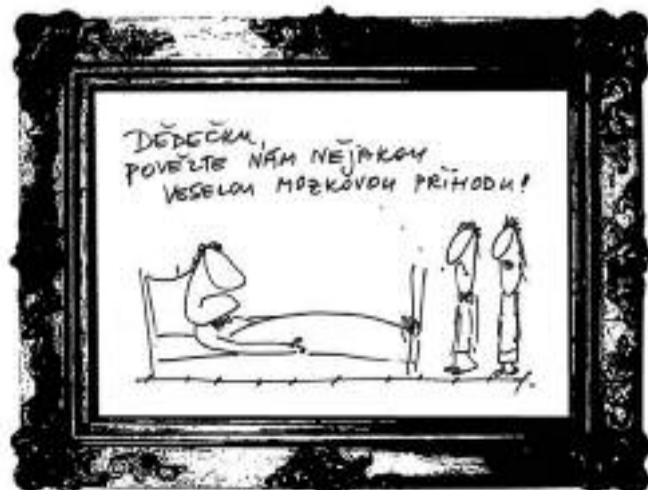
paků; šokuje je černý humor právě ve spojitosti s handicapovanými lidmi. Jim samotným je však naopak blízký, neboť, jak říká Šimon Ornest, schopnost brát vážné věci s nadhledem, i když se vás třeba osobně dotýkají, je velmi důležitá. Má za to, že skrze jejich hudbu a černý humor se lépe přijímá dokonce i takové téma, jako je význam vzdělávání lidí s postižením pro celou společnost, procesy integrace a inkluze. A to je právě téma, o kterém se u nás v poslední době hodně hovoří, zejména v souvislosti s výroky Miloše Zemana o integraci postižených žáků. A právě proto se The Tap Tap rozhodli uspořádat v únoru na Václavském náměstí pod sochou sv. Václava v Praze koncert „Už jsme trochu dál“. Jistě uznáte, že již pozvánka na akci v sobě nezapřela specifický smysl pro humor.

Není obdivuhodné, jaký nadhled si někteří osudem všelijak stíhaní lidé dokáží vytvořit? Snad by mohl být inspirací i pro nás... Celou výstavu najdete na webově adrese www.ttt-nacerno.cz a v reálné podobě do konce měsíce dubna v OC Forum Liberec na Soukenném náměstí, po celý měsíc květen pak v OC Eurocenter Orlice v Hradci Králové a nakonec v srpnu v Městské knihovně v Táboře. KB

Wikipedie:

Černý humor je druh humoru, který nachází komično v drastických a tíživých situacích, jako jsou válka, násilí, bezpráví, nemoc a smrt. Zdrojem komického efektu je kontrast mezi šokující a tragickou povahou skutečnosti a zcela nevážným způsobem, jakým o ní mluvíme. Témata a události, které jsou obvykle považovány za tabu (zejména ta, které souvisejí se smrtí), jsou traktována v „nepřípadně“ nevážném, humorném nebo satirickém tónu, aniž by se popírala jejich závažnost. Černý humor a jeho konkrétní projevy se často pohybují na hraně společenského vkusu.

Černý humor zdůrazňuje absurditu světa a současně proti ní tvoří jistou formu intelektuální obrany. Tímto obratem k absurdnímu se černý humor odlišuje od cynismu. Pokud černý humor pochází právě od lidí postižených neštěstím (které se touto cestou snaží překonat), pak se někdy označuje jako šibeniční humor.

Fefik

ZPRÁVY

Výročí bitvy u Sudoměře

595. výročí bitvy u Sudoměře si připomněli zástupci samosprávy a asi tisícovka občanů a členů Církve československé husitské. Při setkání připomněl bratr biskup Štojd, že hodnoty husitů byly ryze křesťanské: „Pravda, pro kterou zemřel Hus, je pravda Kristova.“ Stejně tak připomněl, že Evropa bez Krista je ztracená.

Foto: Ing. Veselá,
text: Miroslav Felcman

Za Jiřím Kořalkou

Dne 30. ledna nás navždy opustil významný český historik, upřímný a přátelský kolega a učitel PhDr. Jiří Kořalka, DrSc. Mnohým z nás společně s manželkou Květou ochotně pomáhal otvírat dveře do historie. Přestože jako hostující profesor přednášel na řadě zahraničních univerzit, byl členem vícera vědeckých kolegií a autorem řady pozoruhodných prací (v posledních letech například o Františku Palackém), nezapomínal ani na čtenáře Českého zápasu, který obohatil řadou svých článků.

Dr. Kořalka spolupracoval v vědeckém týmu výzkumného záměru HTF UK Reformní hnutí katolického modernismu a jeho reminiscence v evropském a českém kontextu. Spoluredigoval spis Živý odkaz modernismu (Z. Kučera, J. Kořalka, J. B. Lášek, Pontes Pragenses, svazek 30, Brno 2003.)
Děkujeme, bratře profesore, a posíláme své modlitby. Martin Jindra

Běda mně, budu-li mlčeti

Milé sestry a bratři, v souvislosti s významným letošním Husovým jubileem bychom vás chtěli upozornit na připravované CD „Běda mně, budu-li mlčeti“.

Najdete na něm:

- Citace Mistra Jana
 - Rozhovor císaře Zikmunda s Mistrem (jenž neprobíhá „v tomto životě“)
 - Hudba Jaroslava Krčka hraná a zpívaná souborem Musica Bohemica.
- Poptávkou o tuto jedinečnou nahrávku se bude řídit i počet vyhotovených nosičů, a proto prosíme o laskavé sdělení vašeho zájmu na adresu prodejny Blahoslav v budově naší církve ve Wuchterlově ul. 5, v Praze

6, či elektronicky na prodejna.blahoslav@ccsh.cz nebo telefonicky na číslo: 420 220 398 117 či 724 141 646. red

Dějiny národa na DVD

Dne 29. května proběhne Noc kostelů. Při této příležitosti nám ČT na základě licenční smlouvy umožní užít (promítat z DVD) pořad *Dějiny udatného českého národa*. Pokud budete mít o poskytnutí DVD pro tyto účely zájem, potvrďte jej do 24. 4. na adrese: jiri.vanicek@ccsh.cz. Na základě vaší žádosti vám bude DVD zasláno poštou na adresu příslušné NO za cenu poštovního plus výrobní cenu DVD 40 Kč. Zároveň prosíme, po ukončení akce (do 5. 6. 2015)

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

NEVĚŘÍCÍ TOMÁŠ

Seřadte do správného pořadí věty známého příběhu (Jan 20.24-29), a získaíte tak pořadí písmenek do tajenky, která obsahuje Tomášovo vyznání.

1. Za osm dní byli opět učedníci spolu a tentokrát s nimi byl i Tomáš. (N)
2. Pozdravil je: „Pokoj vám.“ (M)
3. Ježíš mu ještě řekl: (B)
4. „Blahoslaveni ti, kteří neviděli, a přesto uvěřili.“ (H)
5. Ostatní učedníci mu to potom vyprávěli. (J)
6. Jeden z dvanácti učedníků se jmenoval Tomáš, jinak Didymos. (M)
7. Tomáš jim však nevěřil. (P)
8. Když se Ježíš poprvé po svém vzkříšení ukázal učedníkům, Tomáš s nimi nebyl. (Ú)
9. Ačkoliv byly zavřené dveře, Ježíš se objevil mezi nimi. (A)
10. Řekl: „Dokud se na vlastní oči nepřesvědčím, neuvěřím.“ (Á)
11. Tomáš již nepochyboval. (J)
12. Řekl Tomášovi: „Pohleď na mé rány a dotkni se mne. Nepochybuji a věř!“ (Ú)
13. „Ty věříš, protože jsi mě viděl.“ (Ú)

(Řešení z čísla 13: Hosanna.)

Jana Krajčířiková

o sdělení počtu osob (alespoň rámcového), které pořad viděly. red

Zacheus v dubnu

Z programu jihlavského klubu pro volný čas Zacheus (Komenského 20):

- úterý 14. dubna v 19 h Modlitba Taizé v kostele sv. Kříže
- neděle 19. dubna od 10 h Setkání rodin s dětmi a malým divadélkem v klubu
- úterý 28. dubna v 18 h Jan Hus - kněz a mistr. I. Před cestou na koncil, historická přednáška (F. Tichý)

Připomínáme stále akce:

- úterky od 10 h - setkání onkologických pacientů, od 18 hodin - hodinka nad Bibli
- čtvrtky od 18 h - anonymní alkoholici

Kontakt: frantisektichy@email.cz; tel.: 736 265 817 ft

Beseda s Jiřím Padevětem

Pražský klub spisovatelů pod vedením Olgy Nytové pořádá ve středu 15. dubna v 19 h v Kulturním a rodinném centru Knoflík na Proseku (Jablonecká ulice 724/6) autorské čtení a besedu se spisovatelem, nositelem ceny Magnesia litera a ředitelem nakladatelství Academia Jiřím Padevětem. Jiří Padevět se ve své tvorbě zaměřuje na období protektorátu, druhý odboj, historii českých nakladatelů a knihkupců, vojenskou techniku nacistického Německa, historii Šoa a pražský místopis. Večerem provázejí Markéta Hlasivcová a Květoslava Salmonová. MH

Křížová cesta ve Vratimově

Zveme vás k prohlídce expozice křížové cesty ve vratimovském sboru – cyklu obrazů, ve kterém autor Mgr. Karel Švach svým nenapodobitelným, expresivním způsobem uchopil velikonoční téma. Výstava potrvá do konce dubna.

rst Vratimov

Po stopách královny Zenobie

Výstava fotografií ze syrské Palmyry autorky Hany Moually, kterou jsme představili článkem v č. 5 našeho časopisu, pokračuje v brněnské Knihovně Jiřího Mahena (Stará osada 15). Zde bude probíhat do konce dubna. Výstavu s názvem „Sýrie – po stopách královny Zenobie“ doprovází příběh o mocné panovnici a její říši. red

Požár kostela a fary v Mirovicích

Dne 31. března došlo k požáru v Náboženské obci ČČSH v Mirovicích. Požár zachvátil budovu fary i kostela. Děkujeme Bohu za to, že nebyl nikdo zraněn. Rozsah škod není ještě vyčíslen. Podle zběžného ohledání místa neštěstí lze konstatovat, že vyhořela kompletně střecha i vnitřní prostory budov. Do vydání statického posudku nelze odhadnout celkový rozsah škod, který se může ještě zvýšit. Děkujeme všem bratřím a sestrám, kteří se ve velkém množství zajímají o situaci a nabízejí pomoc i finanční dary.

Richard Ferčík

Diakonie a misie ČČSH společně s patriarchou a biskupským sborem vyhláší finanční sbírku na obnovu vyhořelého sboru v Mirovicích. Svě přispěvky můžete zasílat na účet DM ČČSH č. 0164298309/0800, v.S. 311.

Pamatuj na oběti

V sobotu 8. března se na Staroměstském náměstí uskutečnilo setkání „Pamatuj na oběti největší hromadné vraždy v dějinách ČR“.

Organizátorem akce byl hudebník a básník Marek Šlechta, lektor holocaustu a sbormistr skupiny Let's Go! Setkání moderoval Petr Izák František Nejedlý. Po zahájení účastníci uctili minutou ticha oběti holocaustu a sbory zazpívaly písně Hatikva, Šma Jisrael a Kde domov můj. Se zmíněnými písněmi na rtech odcházeli na smrt Židé z terezínského rodinného tábora. Poté k tématu holocaustu zazněla poezie. Vystoupil K. M. Hodáček s ukázkami z vlastní tvorby a také s verši Luciany Klobošovské. M. Hlasivcová pak přečetla svou esej o Edith Steinové, kombinovanou s verši. Následoval P. I. F. Nejedlý, jenž recitoval básně Marka Šlechty. Olga Nytrová přednesla několik ukázek ze své tvorby, reflektujících existenciální tematiku, mezi nimi básnickou skladbu Jób. Dále byly čteny verše M. Řezanky a svou povídku nabídl Petr Pazdera Payne. ON

Kulturou proti zlu

KULTUROU PROTI ANTISEMITISMU je název setkání, které tradičně pořádá česká pobočka Mezinárodního křesťanského velvyslanectví Jeruzalém. 12. ročník shromáždění se koná 19. dubna, několik dní po jom ha šoa, při němž si především veřejným čtením jmen připomínáme památku židů zavražděných za holocaustu. Mottem setkání, jehož součástí je od 14 hodin „Pochod dobré vůle“ z pražského náměstí Franze Kafky a od 15 hodiny pak shromáždění ve Valdštejnské zahradě s názvem „všichni jsme lidé“, je výrok Edmunda Burkeho: „K triumfu zla postačí, když slušní lidé nebudou dělat nic.“ Zváni jsou všichni, kdo smýšlejí podobně a mají za to, že naše vlastní historie i ne vždy dobré židokřesťanské vztahy nás zavazují projevit svůj zájem a empatii, že je stále třeba informovat mladé lidi o době, kterou neprožili, a inspirovat křesťany, aby se postavili do cesty vlnám antisemitismu. Letošní 12. ročník shromáždění v reprezentativních prostorách Valdštejnské zahrady sleduje mj. osudy paní Eriky Bezdíčkové, která přežila tři koncentrační tábory a zde tvrdou otrokou práci. O svůj příběh se podělí i další z mála žijících pamětníků, Luděk Eliáš. Novinkou letošní akce je jazzový koncert v divadle U Hasičů, na kterém večer v 19 hodin vystoupí dvě skupiny z Izraele. red

„SoulFly 2015“

Kreativní centrum Getsemany NO ČČSH v Hodoníně vás zve na 4. ročník alternativního festivalu „SoulFly 2015“ 1. – 8. května. Letošní festival je věnován všem muslimům, kteří umějí žít v míru s lidmi jiných vyznání i bez vyznání. Všechny akce festivalu jsou přístupné veřejnosti, vstup je volný. Skromné ubytování pro přespolní návštěvníky je možné zajistit – kontaktujte nás, prosím, včas na mailu. Konání festivalu SoulFly je možné jen díky zcela nezištnému přístupu jeho účinkujících a spolupracovníků a díky všestranné podpoře hodonínské Náboženské obce a Brněnské diecéze Církve československé husitské. www.facebook.com/husuvsborhodonin; petrvaculovic@seznam.cz Podrobný program přineseme v dalším čísle. Plakát najdete na webových stránkách naší církve v rubrice Pozvánky.

